

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 21. oktober 2016

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslisters, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslisters.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-611/14	<p>Canal Digital Danmark</p> <p>l) Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked mv. (direktivet om urimelig handelspraksis), fortolkes således, at det er til hinder for en national ordning som den i § 3 i den danske markedsføringslov, der forbyder villedende handelspraksis, herunder i forbindelse med købsopfordringer, men som hverken i dens § 3 eller andetsteds i loven nævner de begrænsninger, der følger af direktivets artikel 7, stk. 1, hvorefter der skal tages hensyn til, om en handelspraksis udelader væsentlige oplysninger, som gennemsnitsforbrugeren har behov for i den pågældende situation for at træffe en informeret transaktionsbeslutning, og følger af artikel 7, stk. 3, hvorefter der skal tages hensyn til, at det anvendte kommunikationsmedie indebærer begrænsninger i tid og rum?</p> <p>De øvrige spørgsmål kan findes i forelæggelseskendelsen.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervs- og Vækstministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Forbrugerombudsmanden</p>	Dom	26.10.16
C-660/15 P	<p>Viasat Broadcasting UK mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: In the light of the foregoing, Viasat respectfully requests your Court to: set aside the judgment in Case T-125/12, Viasat Broadcasting UK Ltd v Commission, and annul Commission Decision 2011 /839/EU of 20 April 2011 on measures</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Finansministeriet Kulturministeriet Erhvervs- og Vækstministeriet Kammeradvokaten</p>	GA	10.11.16

	adopted by the Danish state in favour of TV2/Danmark (EUT 201 1 L 340, s. 1), and order the defendant at first instance to pay the costs of Viasat both incurred in the first instance and before your Court. In the alternative, Viasat asks your Court to set aside the judgment under appeal, and refer the case back to the General Court, and reserve the costs of the proceedings at first instance and on.			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
C-641/15	<p>Verwertungsgesellschaft Rundfunk</p> <p>Er kriteriet »mod entré« i artikel 8, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/115/EF af 12. december 2006 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret opfyldt, hvis – der på de enkelte værelser på et hotel er installeret tv-apparater, og hotelejerer stiller signalet fra forskellige fjernsyns- og radioprogrammer til rådighed gennem disse (»hotelværelses-tv«) og – hotelejerer for benyttelse af værelset (med »hotelværelses-tv«) kræver et vederlag for værelset pr. overnatning, som også omfatter benyttelse af tvapparatet og de fjernsyns- og radioprogrammer, der herigennem er stillet til rådighed?</p>	Kulturministeriet	GA	25.10.16
C-679/15	<p>Ultra-Brag</p> <p>1. Skal artikel 202, stk. 3, første led, i Rådets forordning (EF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (herefter »toldkodeksen«) fortolkes således, at en juridisk person i henhold til toldkodeksens artikel 202, stk. 3, første led, som den person, der foretager en indførsel, bliver debitor for toldskylden, hvis en [org. s. 2] af den juridiske persons medarbejdere, som ikke er dens retlige repræsentant, inden for rammerne af sine kompetencer har givet anledning til den ikke forskriftsmæssige indførsel? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led, da fortolkes således, at a) en juridisk person (også) har medvirket til den ikke forskriftsmæssige indførsel, hvis en af dens ansatte, som ikke er dens retlige repræsentant, inden for rammerne af sine kompetencer har deltaget i denne indførsel og b) den subjektive betingelse »som vidste eller med rimelighed burde have vidst« med hensyn til juridiske personer, der har medvirket til den ikke forskriftsmæssige indførsel, skal vurderes i forhold til den fysiske person, som hos den juridiske person var beskæftiget med sagen, 3. Såfremt det første eller det andet præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Skal toldkodeksens artikel 212a da fortolkes således, at bedømmelsen af, om debtors adfærd giver</p>	Skatteministeriet	GA	26.10.16

	anledning til mistanke om svigagtig fremgangsmåde eller åbenbar forsømmelighed, i forbindelse med juridiske personer udelukkende skal foretages på grundlag af den juridiske persons henholdsvis dens organers adfærd, eller skal adfærden hos en fysisk person, som er ansat hos den juridiske person og inden for rammerne af sine opgaver behandler sagen, tilregnes den juridiske person?			
T-155/15	Kaddour mod Rådet Påstande: Det bestemmes, at sagsakterne i sag T-654/11 inddrages i denne sag. Sagsøgeren gives ret til at afgive replik og til i denne forbindelse at fremlægge nye beviser samt føre vidner. Følgende retsakter annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren: Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/108 af 26. januar 2015 — Rådets gennemførelsesafgørelse (FUSP) 2015/117 af 26. januar 2015. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet	Dom	26.10.16
T-154/15	Jaber mod Rådet Påstande: Det bestemmes, at sagsakterne i sag T-653/11 inddrages i denne sag. Sagsøgeren gives ret til at afgive replik og til i denne forbindelse at fremlægge nye beviser samt føre vidner. Følgende retsakter annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren: Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/108 af 26. januar 2015 — Rådets gennemførelsesafgørelse (FUSP) 2015/117 af 26. januar 2015. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet	Dom	26.10.16
T-153/15	Hamcho og Hamcho International mod Rådet Påstande: Det bestemmes, at sagsakterne i sag T-43/12 inddrages i denne sag. Sagsøgerne gives ret til at afgive replik og til i denne forbindelse at fremlægge nye beviser samt føre vidner. Følgende retsakter annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgerne: Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/108 af 26. januar 2015 — Rådets gennemførelsesafgørelse (FUSP) 2015/117 af 26. januar 2015. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet	Dom	26.10.16
C-506/14	Yara Suomi e.a. 1. Er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU, for så vidt som den beror på emissionshandelsdirektivets artikel 10a, stk. 5, ugyldig og strider den mod dette direktivs artikel 23, stk. 3, fordi denne afgørelse ikke blev truffet på grundlag af forskriftsproceduren med kontrol, som er fastsat i artikel 5a i Rådets afgørelse 1999/468/EF og artikel 12 i forordning nr. 182/2011/EU? Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, er det ikke nødvendigt at besvare de øvrige spørgsmål. 2. Strider Kommissionens afgørelse 2013/448/EU mod emissionshandelsdirektivets artikel 10a, stk. 5, litra a), for så vidt som Kommissionen ved fastsættelsen af industriloftet ikke tog hensyn til i) en del af de verificerede emissioner i perioden 2005-2007 fra aktiviteter og anlæg, der omfattedes af emissionshandelsdirektivets	Energistyrelsen	Dom	26.10.16

	<p>anvendelsesområde i perioden 2008-2012, men for hvilke der i perioden 2005-2007 ikke gjaldt nogen verifikationsforpligtelse, og som derfor ikke var registreret i CCTL-systemet, ii) de nye aktiviteter, der i perioden 2008-2012 omfattedes og i perioden 2013-2020 omfattes af emissionshandelsdirektivets anvendelsesområde, for så vidt som de ikke indgik i dette direktivs anvendelsesområde i perioden 2005-2007 og udføres i anlæg, der allerede i perioden 2005-2007 var omfattet af emissionshandelsdirektivets anvendelsesområde, iii) emissionerne fra anlæg, der blev nedlagt før den 30. juni 2011, selv om der rent faktisk findes verificerede emissioner fra disse anlæg i perioden 2005-2007 og til dels også i perioden 2008-2012? Såfremt spørgsmål 2, i)-iii), på nogle punkter skal besvares bekræftende, er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU da ugyldig med hensyn til anvendelsen af den tværsektorielle korrektionsfaktor, således at den ikke skal anvendes? 3. Er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU ugyldig og strider den mod emissionshandelsdirektivets artikel 10a, stk. 5, og dette direktivs mål som følge af, at denne afgørelse ved beregningen af industriloftet i henhold til emissionshandelsdirektivets artikel 10a, stk. 5, litra a) og b), ikke medregner emissioner, der opstår i forbindelse med i) produktion af elektricitet på basis af spildgasser i anlæg, der er omfattet af emissionshandelsdirektivets bilag I, og som ikke er »elektricitetsgeneratorer«, og ii) produktion af varme i anlæg, der er omfattet af emissionshandelsdirektivets bilag I, som ikke er »elektricitetsgeneratorer«, og som i henhold til emissionshandelsdirektivets artikel 10a, stk. 1-4, og afgørelse 2011/278/EU må tildeles gratis certifikater? 4. Er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU – i sig selv eller sammenholdt med emissionshandelsdirektivets artikel 10a, stk. 5 – ugyldig og strider den mod emissionshandelsdirektivets artikel 3, litra e) og u), fordi denne afgørelse ved beregningen af industriloftet i henhold til emissionshandelsdirektivets artikel 10a, stk. 5 a og b, ikke medregner de emissioner, der er nævnt i spørgsmål 3 ovenfor? 5. Er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU i strid med emissionshandelsdirektivets artikel 10a, stk. 12, for så vidt som den lader den tværsektorielle korrektionsfaktor omfatte en sektor, der er defineret i afgørelse 2010/2/EU, og som er udsat for en betydelig risiko for carbon leakage? 6. Er afgørelse 2011/278/EU i strid med emissionshandelsdirektivets artikel 10a, stk. 1, for så vidt som Kommissionens foranstaltninger i forbindelse med fastsættelsen af benchmarks skal tage hensyn til incitamenter til anvendelse af energieffektive teknikker, de mest effektive teknikker, højeffektiv kraftvarmeproduktion og energieffektiv genvinding af spildgasser? 7. Er afgørelse 2011/278/EU i strid med emissionshandelsdirektivets artikel 10a, stk. 2, for så vidt som principperne for benchmarks skal baseres på</p>			
--	--	--	--	--

	den gennemsnitlige præstation for de 10% mest effektive anlæg i en sektor?			
C-489/15	<p>CTL Logistics</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal EU-retlige bestemmelser, navnlig artikel 30, stk. 1, første punktum, stk. 2, stk. 3, stk. 5, første afsnit, stk. 6, i direktiv 2001/14/EF fortolkes således, at krav om tilbagebetaling af afgifter for benyttelse af infrastruktur, som er aftalt eller fastsat mellem en infrastrukturforvalter og en ansøger i en rammeaftale, er udelukket, hvis sådanne krav ikke gøres gældende ved de procedurer, der er fastsat for det nationale tilsynsorgan, og de tilsvarende retslige procedurer, i forbindelse med hvilke disse afgørelser fra tilsynsorganet efterprøves? 2. Skal EU-retlige bestemmelser, navnlig artikel 30, stk. 1, første punktum, stk. 2, stk. 3, stk. 5, første afsnit, stk. 6, i direktiv 2001/14/EF fortolkes således, at krav om tilbagebetaling af afgifter for benyttelse af infrastruktur, som er aftalt eller fastsat mellem en infrastrukturforvalter og en ansøger i en rammeaftale, er udelukket, hvis de omtvistede afgifter ikke forudgående er blevet forelagt det nationale tilsynsorgan? 3. Er en civilretlig efterprøvelse af rimeligheden af afgifter for benyttelse af infrastruktur på grundlag af en national civilretlig bestemmelse, som giver domstolene mulighed for at kontrollere rimeligheden af fastsættelsen af en ydelse, når denne fastsættes ensidigt af den ene part, og eventuelt selv ved egen afgørelse at fastsætte den ud fra et rimeligt skøn, forenelig med EUrettens bestemmelser, som forpligter infrastrukturforvalteren til at overholde generelle retningslinjer for fastsættelsen af afgiften såsom kravet om omkostningsdækning (artikel 6, stk. 1, i direktiv 2001/14/EF) eller kriterierne vedrørende markedsbæredygtigheden (artikel 8, stk. 1, direktiv 2001/14/EF)? 4. Hvis tredje spørgsmål besvares bekræftende: Skal den civile domstol ved sin skønsudøvelse overholde kriterier i direktiv 2001/14/EF vedrørende fastsættelsen af afgifterne for benyttelse af infrastruktur, og i givet fald hvilke? 5. Er den civilretlige efterprøvelse af afgifters rimelighed på grundlag af den i spørgsmål 3 nævnte nationale bestemmelse forenelig med EU-retten, for så vidt som de civile domstole fastsætter afgiften under afvigelse fra jernbaneforvalterens generelle afgiftsprincipper og -størrelser [org. s. 3], selv om jernbaneforvalteren ifølge EU-retten er forpligtet til at sikre ikkediskriminerende ligebehandling af alle adgangsberettigede (artikel 4, stk. 5, i direktiv 2001/14/EF)? 6. Er den civilretlige rimelighedsefterprøvelse af en infrastrukturforvalters afgifter forenelig med EU-retten i betragtning af den omstændighed, at EU-retten lægger til grund, at tilsynsorganet har kompetence til at træffe afgørelse om uenigheder mellem infrastrukturforvalteren og den adgangsberettigede om afgifterne for benyttelse af infrastruktur eller om størrelsen eller strukturen af de afgifter for benyttelse af infrastruktur, som den</p>	Transport- og Bygningsministeriet	GA	26.10.16

	adgangsberettigede skal betale eller ville skulle betale (artikel 30, stk. 5, tredje afsnit, i direktiv 2001/14/EF), og at tilsynsorganet i lyset af potentielt mange tvister ved forskellige civile domstole ikke længere ville kunne sikre en ensartet anvendelse af jernbanelovgivningen (artikel 30, stk. 3, i direktiv 2001/14/EF)? 7. Er det foreneligt med EU-retten, navnlig artikel 4, stk. 1, i direktiv 2001/14/EF, hvis nationale bestemmelser forlanger en beregning af samtlige infrastrukturforvalterens afgifter for benyttelse af infrastruktur, som udelukkende er baseret på direkte omkostninger?			
C-448/15	<p>Wereldhave Belgium e.a.</p> <p>1. Skal Rådets direktiv 90/435/EØF af 23. juli 1990 om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater fortolkes således, at dette direktiv er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter der ikke kan ske fritagelse for belgisk forskudsskat af dividende, som et belgisk datterselskab har udloddet til et i Nederlandene hjemmehørende moderselskab, der opfylder kravene til minimumsandel, idet det nederlandske moderselskab er en investeringsforening, der fuldt ud skal udbetale sit overskud til sine andelshavere, og som følge heraf er berettiget til en selskabsskattesats på nul? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal artikel 49 (tidligere artikel 43) og artikel 63 (tidligere artikel 56) i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (som ændret og med ny nummerering i henhold til Lissabontraktaten) fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter der ikke kan ske fritagelse for belgisk forskudsskat af dividende, som [org. s. 15] et belgisk datterselskab har udloddet til et i Nederlandene hjemmehørende moderselskab, der opfylder kravene til minimumsandel, idet det nederlandske moderselskab er en investeringsforening, der fuldt ud skal udbetale sit overskud til sine andelshavere, og som følge heraf er berettiget til en selskabsskattesats på nul?</p>	Skatteministeriet	GA	26.10.16
C-276/15	<p>Hecht-Pharma</p> <p>1. Er artikel 3, nr. 1) og 2), i direktiv 2001/83/EF til hinder for en national bestemmelse som § 21, stk. 2, nr. 1), i [Gesetz über den Verkehr mit Arzneimitteln (lov om handel med lægemidler, herefter »AMG«)], hvorefter der ikke kræves tilladelse til et lægemiddel, der er beregnet til brug hos mennesker, og som, fordi det påviseligt ofte bliver ordineret af læger eller tandlæger, for så vidt angår de væsentlige produktionstrin og inden for rammerne af normal apoteksdrift fremstilles på et apotek i en mængde på op til ethundrede pakninger om dagen, der er færdige til udlevering, og som er beregnet til at blive udleveret inden for rammerne af den eksisterende tilladelse til apoteksdrift? For det tilfælde, at spørgsmål 1 skal besvares bekræftende, spørges: [org. s. 3] 2. Gælder dette resultat også, såfremt en national bestemmelse</p>	Sundheds- og Ældreministeriet Lægemiddelstyrelsen	Dom	26.10.16

	<p>som AMG's § 21, stk. 2, nr. 1), fortolkes således, at der ikke kræves tilladelse til et lægemiddel, der er beregnet til brug hos mennesker, og som, fordi det påviseligt ofte bliver ordineret af læger eller tandlæger, for så vidt angår de væsentlige produktionstrin og inden for rammerne af normal apoteksdrift fremstilles på et apotek i en mængde på op til ethundrede pakninger om dagen, der er færdige til udlevering, og som er beregnet til at blive udleveret inden for rammerne af den eksisterende tilladelse til apoteksdrift, hvis lægemidlet enten efter lægerecept, der ikke nødvendigvis skal være udstedt inden fremstillingen, udleveres til en bestemt patient, eller tilberedes på apoteket ifølge forskrifterne i en farmakopé og er bestemt til direkte udlevering til patienterne?</p>			
C-269/15	<p>Hoogstad</p> <p>Skal artikel 13, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, fortolkes således, at den er til hinder for, at der opkræves et bidrag – såsom det bidrag, der indeholdes i henhold til artikel 191, stk. 1, nr. 7, i wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging (lov om obligatorisk sygeog invalideforsikring), som koordineret ved lov af 14. juli 1994, og det solidaritetsbidrag, der indeholdes i henhold til artikel 68 i wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen (lov af 30.3.1994 om sociale bestemmelser) – af ydelser fra belgiske supplerende pensionsordninger, som ikke udgør lovgivning som omhandlet i denne forordnings artikel 1, litra j), første afsnit, såfremt disse ydelser tilkommer en modtager, der ikke bor i Belgien, og som i henhold til forordningens artikel 13, stk. 2, litra f), er omfattet af den sociale sikringsordning i den medlemsstat, på hvis område denne person er bosat?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	26.10.16
C-613/14	<p>James Elliott Construction</p> <p>Sagen vedrører: 1 a) Såfremt vilkårene i en privatretlig aftale forpligter en part til at levere et produkt, der er fremstillet i overensstemmelse med en national standard, der er udstedt til gennemførelse af en europæisk standard efter et mandat fra Europa-Kommissionen i henhold til [org. s. 3] bestemmelserne i byggevaredirektivet (89/106/EØF), er fortolkningen af denne standard da et forhold, som Domstolen kan anmodes om at afgøre ved præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF? b) Såfremt spørgsmål 1(a) besvares bekræftende, er det da et krav efter EN 13242:2002 at overholdelse eller tilsidesættelse af denne standard kun kan fastslås ved dokumentation i form af prøvninger i overensstemmelse med standarder (uden mandat) udstedt af Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN), som</p>	Energistyrelsen Miljøstyrelsen	Dom	27.10.16

	<p>EN13242:2002 henviser til, og som foretages på tidspunktet for produktionen og/eller tidspunktet for leveringen, eller kan tilsidesættelse af en standard (og følgelig manglende opfyldelse af aftalen) fastslås ved dokumentation i form af prøvninger udført senere, såfremt udfaldet af sådanne prøvninger logisk set kan anses som bevis for, at standarden er blevet tilsidesat?</p> <p>2) Er en national domstol ved behandlingen af et privatretligt krav om manglende opfyldelse af en aftale om et produkt, der er fremstillet i overensstemmelse med en europæisk standard udstedt efter et mandat fra Europa-Kommissionen i henhold til byggevaredirektivet, forpligtet til at afstå fra at anvende nationale bestemmelser, der indebærer krav til handelsmæssig kvalitet og egnethed til formålet, med den begrundelse at enten de lovbestemte vilkår eller deres anvendelse skaber standarder eller pålægger tekniske specifikationer eller krav, der ikke er foretaget underretning om i henhold til bestemmelserne i informationsproceduredirektivet (98/34/EF)?</p> <p>3) Er en national ret, der behandler en sag om manglende opfyldelse af en privatretlig aftale, der udspringer af manglende opfyldelse af et vilkår om handelsmæssig kvalitet eller egnethed til anvendelse (der indirekte følger af lov i en aftale mellem parterne og ikke ændret eller fraveget af dem) for et produkt, der er fremstillet i overensstemmelse med EN13242:2002, forpligtet til at antage, at produktet er af sædvanlig handelsmæssig kvalitet og egnet til sit formål, og i så fald kan en sådan formodning da kun afvises ved dokumentation for manglende overholdelse af EN13242:2002 ved prøvninger udført i [org. s. 4] overensstemmelse med de prøvninger og protokoller, der henvises til i EN13242:2002, og som er udført på tidspunktet for leveringen af produktet?</p> <p>4) Såfremt spørgsmål 1(a), og spørgsmål 3 besvares bekræftende, er en grænse for det samlede svovlindhold i tilslag da foreskrevet ved eller i henhold til EN13242:2002, således at overholdelse af en sådan grænse var et krav for bl.a. at skabe en formodning for sædvanlig handelsmæssig kvalitet eller egnethed til anvendelse?</p> <p>5) Såfremt både [det første spørgsmål,] litra a), og det tredje spørgsmål besvares bekræftende, er dokumentation for, at produktet var forsynet med »CE-mærkning«, da nødvendig for at kunne støtte sig på formodningen skabt ved bilag ZA til EN13242:2002 og/eller byggevaredirektivets artikel 4 (89/106/EØF)?</p>			
C-610/15	<p>Stichting Brein</p> <p>1) Foretager en administrator af et websted en overføring til almenheden som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i ophavsretsdirektivet, såfremt der ikke findes beskyttede værker på administratorens websted, men et system [som beskrevet nedenfor i punkt 1-13 og 30], hvorved meta-information om beskyttede værker, der befinder sig på brugernes computere, indekseres og kategoriseres, således at brugerne ved hjælp heraf kan spore og up- og downloade de</p>	Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	Mundtlig forhandling	27.10.16

	beskyttede værker? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er der i ophavsretsdirektivets artikel 8, stk. 3, og artikel 11 i håndhævelsesdirektivet hjemmel til at udstede et påbud til en sådan mellemand, som omhandles i disse bestemmelser, såfremt denne mellemand gør det lettere for tredjemand at udføre ophavsretskrænkelser på den måde, der er beskrevet i spørgsmål 1?			
C-406/15	<p>Milkova</p> <p>1. Tillader artikel 5, [stk.] 2, i De Forenede Nationers konvention om handicappedes rettigheder, at medlemsstaterne ved lov fastsætter en særlig forudgående beskyttelse mod afskedigelse, der kun gælder for handicappede, der er arbejdstagere, men ikke for tjenestemænd med samme handicap? 2. Tillader artikel 4 og de øvrige bestemmelser i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv en national ordning, der hjemler en særlig forudgående beskyttelse mod afskedigelse, der kun gælder for handicappede, der er arbejdstagere, men ikke for tjenestemænd med samme handicap? 3. Tillader artikel 7 i direktiv 2000/78, at der fastsættes en særlig forudgående beskyttelse mod afskedigelse, der kun gælder for handicappede, der er arbejdstagere, men ikke for tjenestemænd med samme handicap? 4. Såfremt det første og det tredje spørgsmål besvares benægtende: Kræver overholdelsen af internationale og fællesskabsretlige bestemmelser henset til de beskrevne kendsgerninger og omstændigheder i den foreliggende sag, at den af den nationale lovgiver fastsatte særlige forudgående beskyttelse mod afskedigelse, der kun gælder for handicappede, der er arbejdstagere, også skal finde anvendelse på tjenestemænd med samme handicap?</p>	Social- og Indenrigsministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	27.10.16
C-290/15	<p>D'Oultremont e.a.</p> <p>Indebærer artikel 2, litra a), og artikel 3, stk. 2, litra a), i direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planers og programmets indvirkning på miljøet, at en lovgivning i form af en anordning, som indeholder forskellige bestemmelser om opstilling af vindmøller, herunder vedrørende sikkerhed, kontrol, reetablering og sikkerhedsstillelse, samt regler for støj, som er fastlagt i forhold til planzoner, bestemmelser gældende for indrømmelse af administrative tilladelser, der giver bygherren ret til at opstille og drive anlæg, som ubetinget underkastes en miljøvurdering i henhold til national ret, skal kvalificeres som »en plan eller et program« i de nævnte bestemmelsers forstand?</p>	Energistyrelsen Miljøstyrelsen	Dom	27.10.16
C-114/15	<p>Audace e.a.</p> <p>Sagen vedrører: »Er en national lovgivning, der udelukkende tillader engrosforhandlere, der er indehavere af den tilladelse, der er omhandlet i artikel 65 i direktiv 2001/82/EF, at foretage parallelimport af veterinærlægemidler, og således udelukker</p>	Justitsministeriet Sundhedsstyrelsen Lægemiddelstyrelsen	Dom	27.10.16

	<p>personer, som har tilladelse til detailforhandling, og opdrættere, fra at foretage en sådan parallelimport, forenelig med bestemmelserne i artikel 34 TEUF-36 TEUF? Indebærer bestemmelserne i artikel 65 i direktiv 2001/82/EF og i artikel 16 i direktiv 2006/123/EF (tjenesteydelsesdirektivet), at en medlemsstat er berettiget til ikke at anerkende tilladelser til engrosforhandling af veterinærlægemidler, som er udstedt af de kompetente myndigheder i andre medlemsstater til deres egne statsborgere, og at kræve, at disse desuden skal være indehavere af en tilladelse til engrosforhandling, der er udstedt af medlemsstatens egne kompetente nationale myndigheder, for at have ret til at ansøge om og gøre brug af tilladelser til parallelimport af veterinærlægemidler i denne medlemsstat? Er en national lovgivning, som sidestiller parallelimportører af veterinærlægemidler med indehavere af en driftstilladelse, som ikke er påkrævet i henhold til direktiv 2001/82/EF, med ændringer, om oprettelse af et fællesskabskodeks for veterinærlægemidler, og der som følge heraf underlægger disse importører en forpligtelse til at råde over et forretningssted på den pågældende medlemsstats område, og at opfylde samtlige de foranstaltninger til lægemiddelovervågning, der er fastsat i nævnte direktivs artikel 72-79, forenelig med artikel 34 TEUF, 36 TEUF og 56 TEUF samt artikel 16 i direktiv 2006/123/EF (tjenesteydelsesdirektivet)?»</p>			
C-428/15	<p>CAFA: Sagen vedrører: (1) Finder artikel 15 i forordning 2201/2003 anvendelse på plejesager indledt af en lokal myndighed i en medlemsstat, når det vil nødvendiggøre, at et andet organ indleder særskilte retsforhandlinger i medfør af en anden lovgivning og muligvis, hvis ikke sandsynligvis, vedrørende andre faktiske omstændigheder, hvis retten i en anden medlemsstat påtager sig kompetencen? (2) Hvis dette er tilfældet, i hvilket omfang, om overhovedet, bør en ret tage hensyn til den sandsynlige indvirkning, som en anmodning i henhold til artikel 15 vil have på de pågældende personers ret til fri bevægelighed, hvis den tages til følge? (3) Hvis »barnets bedste« i artikel 15, stk. 1, i forordning 2201/2003 kun henviser til afgørelsen af værneting, hvilke faktorer kan en ret da tage hensyn til i denne forbindelse, som ikke allerede er blevet taget i betragtning ved afgørelsen af, om en anden ret er »bedre egnet«? (4) Kan en ret med henblik på artikel 15 i forordning 2201/2003 tage hensyn til materiel ret, processuelle bestemmelser eller retspraksis fra retterne i den relevante medlemsstat? (5) I hvilket omfang bør en national ret ved en prøvelse i henhold til artikel 15 i forordning 2201/2003 tage hensyn til de specifikke omstændigheder i sagen, herunder moderens ønske om at flytte til et sted, hvor de sociale myndigheder i hendes hjemland ikke kan nå hende, for derefter at</p>	Social- og Indenrigsministeriet	Dom	27.10.16

	føde sit barn i en anden jurisdiktion med et socialt forsorgssystem, som hun anser for at være mere gunstigt? (6) Præcis hvilke forhold skal en national ret tage hensyn til ved afgørelsen af, hvilken ret der er bedst egnet til at behandle sagen?			
C-292/15	Hörmann Reisen a. Er det i forbindelse med en udbudsprocedure i henhold til artikel 5, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1370/2007, sammenholdt med direktiv 2004/18/EF og direktiv 2014/24/EU, i princippet kun bestemmelserne i disse direktiver, der finder anvendelse, således at de bestemmelser i forordning (EF) nr. 1370/2007, der fraviger bestemmelserne i de pågældende direktiver, ikke skal anvendes?	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	27.10.16
C-243/15	Lesoochranárske zoskupenie VLK Er det muligt at sikre adgangen til effektive retsmidler og retten til en upartisk domstol, som fastlagt i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, i tilfælde af en formodet krænkelse af retten til et højt miljøbeskyttelsesniveau, som gennemført på de af Den Europæiske Union fastsatte betingelser, i særdeleshed ved Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, og navnlig [retten til] at bidrage til høring af offentligheden angående et projekt, der kan have væsentlig indvirkning [org. s. 2] på særlige bevaringsområder i det europæiske økologiske net under betegnelsen NATURA 2000, samt de rettigheder, som sagsøgeren i sin egenskab af national almennyttig miljøbeskyttelsesorganisation gør gældende i henhold til artikel 9 i konventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet, og inden for de grænser, der er fastlagt i Domstolens dom af 8. marts 2011, C-240/09, selv når den nationale ret afbryder domstolsprøvelsen i en tvist angående vurderingen af en afgørelse, hvormed [denne organisation] er blevet nægtet status som part i en administrativ procedure vedrørende udstedelse af en tilladelse, således som det er sket i den foreliggende sag, og opfordrer [organisationen] til at anlægge sag og gøre gældende, at organisationen er blevet forbigået i denne administrative procedure?	Miljø- og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen	Dom	08.10.16
C-41/15	Dowling e.a. Sagen vedrører: 1) udelukker andet selskabsdirektiv da under alle omstændigheder, herunder under omstændighederne i denne sag, udstedelsen af et påbud i medfør af section 9 i Credit Institutions (Stabilisation) Act 2010 i henhold til ministerens opfattelse, hvorefter den er nødvendig, når et sådant påbud har den virkning, at selskabets kapital forhøjes uden generalforsamlingens samtykke, at der tildeles nye aktier, uden at de tilbydes eksisterende aktionærer som forkøbsret uden generalforsamlingens samtykke, at den nominelle værdi af selskabets aktier sænkes uden generalforsamlingens samtykke, og at selskabets	Erhvervsstyrelsen	Dom	08.11.16

	stiftelsesoverenskomst og vedtægter i denne forbindelse ændres uden generalforsamlingens samtykke? 2) udgjorde det af High Court i medfør af section 9 i Credit Institutions (Stabilisation) Act 2010 udstedte påbud i forhold til Irish Life and Permanent Group Holdings plc og Irish Life and Permanent plc da en tilsidesættelse af EU-retten?			
C-618/15	Concurrence Skal artikel 5, nr. 3), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således, at en godkendt forhandler, der anser sig for krænket, i tilfælde af en påstået overtrædelse af forbud mod videresalg uden for et selektivt distributionsnet og via en markedsplads med onlinesalgstilbud på en række websteder, der drives i forskellige medlemsstater, har mulighed for at anlægge sag med henblik på at bringe det deraf følgende ulovlige forhold til ophør for retten i den stat, på hvis område det indhold, der er lagt ud på internettet, er eller har været tilgængeligt, eller stilles der krav om en anden tilknytning?	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	09.11.16
C-448/14	Davitas Sagen vedrører: Er det af sagsøgeren markedsførte produkt »De Tox Forte« et levnedsmiddel eller en levnedsmiddelingrediens med ny molekylestruktur i henhold til artikel 1, stk. 2, litra c), i forordning (EF) nr. 258/97? Er det navnlig tilstrækkeligt for at svare bekræftende på dette spørgsmål, at dette produkt med indholdsstoffet klinoptilolit i dets særlige primære molekylestruktur ikke blev anvendt som levnedsmiddel før den 15. maj 1997, eller kræves det desuden, at dette produkt skal være fremstillet gennem fremstillingsprocessen med en metode, som fører til en ny eller bevidst modificeret molekylestruktur, og at der altså skal være tale om et stof, som ikke tidligere har eksisteret i naturen i denne form?	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	09.11.16
C-212/15	Enfi Sagen vedrører: Spørgsmål 1: Skal artikel 4, stk. 1 og stk. 2, litra f) og k), i Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om konkurs fortolkes således, at insolvensbehandlingens virkninger, som reguleres af lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, kan omfatte fortabelse af rettigheden for en kreditor, som ikke har deltaget i insolvensbehandlingen, til at gøre sin fordring gældende i en anden medlemsstat eller udsættelse af tvangsfuldbyrdelsen angående denne fordring i den pågældende medlemsstat? Spørgsmål 2: Er det relevant, at den fordring, som gøres gældende ved tvangsfuldbyrdelse i en anden medlemsstat end den, hvor behandlingen er indledt, er en skattefordring?	Justitsministeriet	Dom	09.11.16

C-42/15	<p>Home Credit Slovakia</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal begreberne »papir« og »andet varigt medium« i artikel 10, stk. 1, [sammenholdt med artikel 3, litra m),] i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EFT L 133 af 22.5.2008, s. 66; herefter »direktiv 2008/48/EF«) fortolkes således, at de omfatter – ikke blot teksten (den fysiske »hard copy«) af det af aftaleparterne underskrevne dokument, som skal omfatte de elementer (oplysninger), som kræves efter artikel 10, stk. 2, litra a)-v), i direktivet, men også ethvert andet dokument, hvortil denne tekst henviser, og som i henhold til national lovgivning udgør en integreret del af aftalen (eksempelvis et dokument med »generelle kontraktvilkår«, »kreditvilkår«, en »liste over udgifterne«, en »afdragsplan« udarbejdet af kreditgiveren), selv om dette dokument i sig selv ikke opfylder kravet om »skriftlig form« i henhold til national lovgivning (eksempelvis fordi det ikke er underskrevet af aftaleparterne)?</p>	Justitsministeriet Finanstilsynet Forbrugerombudsman den	Dom	09.11.16
C-568/15	<p>Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main</p> <p>1. Skal artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder (EUT 2011, L 304, s. 64) fortolkes således, at der for forbrugeren, hvis den erhvervsdrivende har en telefonlinje med henblik på at kunne blive kontaktet telefonisk i forbindelse med den indgåede aftale, ikke må opstå højere udgifter, end der ville være opstået for forbrugeren for et opkald på et almindeligt (geografisk) fastnet- eller mobiltelefonnummer? 2. Er artikel 21, stk. 1, i direktiv 2011/83/EU til hinder for en national bestemmelse, hvorefter forbrugeren i tilfælde, hvor den erhvervsdrivende med henblik på at kunne blive kontaktet telefonisk i forbindelse med den indgåede aftale har oprettet en servicetjeneste på et 0180-nummer, skal bære de udgifter, som teleudbyderen beregner for benyttelsen af denne tjeneste, også i tilfælde, hvor disse udgifter er højere end de udgifter, der ville være opstået for forbrugeren for et opkald til et almindeligt (geografisk) fastnet- eller mobiltelefonnummer? Er direktivets artikel 21, stk. 1, i det mindste ikke til hinder for en sådan national bestemmelse i tilfælde, hvor teleudbyderen ikke videregiver nogen del af den betaling, som han afkræver forbrugeren for kontakten på 0180-nummeret, til [org. s. 3] den erhvervsdrivende?</p>	Justitsministeriet	GA	10.11.16
C-548/15	<p>de Lange</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 3 i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at den finder anvendelse på en skattefordel i en skattelovgivning, hvorefter udgifter til uddannelse på</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	10.11.16

	<p>visse betingelser kan fratrækkes i den skattepligtige indkomst? 2) Skal princippet om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder som almindeligt EU-retligt princip anvendes på en skattefordel, hvorefter udgifter til uddannelse kun kan fratrækkes på visse betingelser, også i det tilfælde hvor denne skattefordel falder uden for det materielle anvendelsesområde for direktiv 2000/78/EF, og denne ordning ikke gennemfører EU-ret? 3) a) Kan en ulige behandling i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder som almindeligt EU-retligt princip begrundes på en måde, som er omhandlet i artikel 6 i direktiv 2000/78/EF? b) Hvis dette ikke er tilfældet, hvilke kriterier gælder da ved anvendelsen af dette princip eller for begrundelsen af en sontring på grund af alder? 4) a) Skal artikel 6 i direktiv 2000/78/EF og/eller princippet om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder fortolkes således, at en uligebehandling på grund af alder kan begrundes, når begrundelsen for den ulige behandling kun vedrører en del af de tilfælde, der omfattes af sontringen på grund af alder? [Org. s. 21] b) Kan sontringen på grund af alder begrundes med lovgivers opfattelse, hvorefter en skattefordel ikke behøver at være til rådighed efter en bestemt alder, fordi de personer, der gør krav herpå, har et »selvstændigt ansvar« for at nå det med skattefordelen tilstræbte mål?</p>			
C-528/15	<p>Al Chodor e.a.</p> <p>Indebærer den omstændighed, at der ikke ved lov er fastsat objektive kriterier for at vurdere, om der er væsentlig risiko for, at en udenlandsk statsborger forsvinder [(artikel 2, litra n), i forordning nr. 604/2013 (EUT L 180, s. 31)], i sig selv, at der ikke kan ske frihedsberøvelse på grundlag af artikel 28, stk. 2, i den nævnte forordning?</p>	Udlændinge-, Integrations-, og Boligministeriet	GA	10.11.16
C-504/14	<p>Europa-Kommissionen mod Den Helleenske Republik</p> <p>Påstande: Det fastslås, at Den Helleenske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 2 og 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF (1) af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, a) idet den ikke har truffet passende foranstaltninger for at undgå forringelse af naturtyperne og levestederne for arterne samt forstyrrelser af de arter, for hvilke området er udpeget, og b) har tilladt tiltag (uden at gennemføre en passende vurdering af dets virkninger som fastsat i artikel 6, stk. 3), der i sig selv eller i forbindelse med andre planer eller projekter kan påvirke den omhandlede lokalitet væsentligt ved at formindske eller ødelægge yngleområdet for den prioriterede art <i>Caretta caretta</i>, som befinder sig i dette område, hvilket forvolder forstyrrelser for den omhandlede art, og som endelig formindsker og ødelægger klithabitaterne 2110, 2220 og den prioriterede naturtype 2250 samme direktivs artikel 12, stk. 1, litra</p>	Miljøstyrelsen	Dom	10.11.16

	b) og d), idet den ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til at indføre en streng og effektiv beskyttelsesordning for havskildpadden <i>Caretta caretta</i> (prioriteret art) i bugten Kyparissia med henblik på at undgå enhver forstyrrelse af denne art i yngleperioden og enhver aktivitet, der kan beskadige eller ødelægge dens yngleområder. Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
C-460/15	Schaefer Kalk 1. Er Kommissionens forordning (EU) nr. 601/2012 ugyldig og tilsidesætter den formålene med direktiv 2003/87/EF, for så vidt som den i artikel 49, stk. 1, andet afsnit, bestemmer, at CO ₂ , som ikke overføres som omhandlet i artikel 49, stk. 1, første afsnit, medregnes som udledt af anlægget, der har frembragt CO ₂ -mængden? 2. Er Kommissionens forordning (EU) nr. 601/2012 ugyldig og tilsidesætter den formålene med direktiv 2003/87/EF, for så vidt som den i afsnit 10 i bilag IV bestemmer, at CO ₂ , der overføres til et andet anlæg til fremstilling af PCC (udfældet kalciumkarbonat), medregnes som udledt af anlægget, der har frembragt CO ₂ -mængden?	Energistyrelsen	GA	10.11.16
Forenede sager C-313/15 og C-530/15	Eco-Emballages (sag C-313/15) Omfatter begrebet emballage som defineret i artikel 3 i direktiv 94/62/EF, som ændret ved direktiv 2004/12/EF, kartonrør (ruller, rør og tromler), som der er spolet et fleksibelt materiale rundt om, såsom papir eller plastfolie, og som sælges til forbrugerne? Melitta France e.a. (sag C-530/15) Omfatter begrebet emballage som defineret i artikel 3 i direktiv 94/62/EF, som ændret ved direktiv 2004/12/EF, »kartonrør« (ruller, rør og tromler), som der er spolet et fleksibelt materiale rundt om, såsom papir eller plastfolie, og som sælges til forbrugerne?	Miljø- og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen	Dom	10.11.16
C-297/15	Ferring Lægemidler Skal artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22. oktober 2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker og den tilknyttede retspraksis fortolkes således, at en varemærkeindehaver lovligt kan modsætte sig fortsat markedsføring af et lægemiddel foretaget af en parallelimportør, når importøren har ompakket lægemidlet i en ny, ydre emballage og genanbragt varemærket i en situation, hvor varemærkeindehaveren har markedsført lægemidlet samme volumen- og pakningsstørrelser i alle de EOS-L.ande, hvor lægemidlet udbydes til salg? Spørgsmål 2) Skal det første spørgsmål besvares anderledes, hvis varemærkeindehaveren i såvel eksportlandet som i importlandet har markedsført lægemidlet i to forskellige pakningsstørrelser, nemlig 10 stk.-pakninger og 1 stk.-pakninger, og importøren har indkøbt 10 stk.-pakninger i eksportlandet og ompakket dem til 1 stk.-pakninger, hvorpå	Udenrigsministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen Sundhedsstyrelsen Lægemiddelstyrelsen	Dom	10.11.16

	varemærket er genanbragt, inden markedsføringen i importlandet?			
C-174/15	<p>Vereniging Openbare Bibliotheek mod Stichting Leenrecht</p> <p>1. Skal artikel 1, stk. 1, artikel 2, stk. 1, litra b), og artikel 6, stk. 1, i direktiv 2006/115 fortolkes således, at »udlån« som omhandlet i disse artikler også omfatter tilrådighedsstillelse uden direkte eller indirekte økonomisk eller kommerciel fordel af ophavsretligt beskyttet materiale såsom romaner, eventyrsamlinger, biografier, rejseberetninger, børne- og ungdomslitteratur, når tilrådighedsstillelsen forestås af en alment tilgængelig offentlig institution - derved, at en kopi i digital form (kopi A) placeres på institutionens server, hvorved en bruger sættes i stand til at kopiere eksemplaret ved downloading på sin egen computer (kopi B), - hvorved det eksemplar, som brugeren laver under downloadingen (kopi B), ikke længere kan bruges efter et begrænset tidsrum, og - hvorved andre brugere i dette tidsrum ikke kan downloade kopien (kopi A) på deres computer?</p>	Kulturministeriet	Dom	10.11.16
C-156/15	<p>Private Equity Insurance Group</p> <p>1) Skal bestemmelserne i artikel 4 i direktiv 2002/47/EF om realisering af finansiel sikkerhed, henset til første og fjerde betragtning til direktivet, fortolkes således, at disse bestemmelser alene finder anvendelse på konti, der anvendes ved afregning i forbindelse med værdipapirafviklingssystemer, eller således at de også finder anvendelse på enhver konto, der er åbnet i en bank, herunder en anfordringskonto, der ikke anvendes ved afregning af værdipapirtransaktioner?</p>	Finanstilsynet	Dom	10.11.16